

Απόφαση 135 / 2018 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 135/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αβροκόμη Θούα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Γεώργιο Αποστολάκη -Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 13 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: εταιρείας με την επωνυμία ... Ο.Ε.", που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, εκπροσωπήθηκε δε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Ζαμπούκη, με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ. Του αναιρεσιβλήτου: Σ. Δ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Αικατερίνη Κηπουρού. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 18-3-2010 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αλεξανδρούπολης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 140/2014 του ίδιου Δικαστηρίου και 320/2015 του Μονομελούς Εφετείου Θράκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 11-12-2016 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η πληρεξούσια του αναιρεσιβλήτου ζήτησε την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η αναιρεσείουσα με την από 18.3.2010 προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αλεξανδρούπολης αγωγή της, την οποία απηύθυνε κατά του αναιρεσιβλήτου, επικαλούμενη αδιοπρακτική ευθύνη, ζήτησε να υποχρεωθεί ο τελευταίος να της πληρώσει αποζημίωση.

Εκδόθηκε η υπ' αριθ. 140/2014 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης, με την οποία η αγωγή έγινε εν μέρει δεκτή. Ακολούθως, με την υπ' αριθ. 320/2015 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Θράκης έγινε δεκτή η έφεση του αναιρεσιβλήτου κατά της ανωτέρω απόφασης η οποία εξαφανίστηκε και στη συνέχεια απορρίφθηκε η αγωγή ως αβάσιμη. Με την υπό κρίση αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται από την ενάγουσα η προαναφερόμενη απόφαση του Εφετείου.- Από τις διατάξεις των άρθρων 914, 297, 298, 330 του Α.Κ. συνάγεται ότι η ευθύνη

προς αποζημίωση από αδικοπραξία προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση ζημίας και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος προστατεύει δικαίωμα ή συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας από διάταξη νόμου ή από προηγούμενη συμπεριφορά του δράστη ή από υπάρχουσα έννομη σχέση μεταξύ αυτών. Η υπαιτιότητα εμφανίζεται με τη μορφή είτε δόλου (άμεσου ή ενδεχόμενου), ο οποίος υπάρχει όταν ο δράστης θέλει ή αποδέχεται την παραγωγή του επιζήμιου αποτελέσματος, είτε αμέλειας (ενσυνείδητης ή ασυνείδητης), η οποία υπάρχει όταν ο δράστης προξενεί το επιζήμιο αποτέλεσμα από έλλειψη προσοχής, την οποία όφειλε να καταβάλει ο μετρίως συνετός κοινωνικός άνθρωπος στη θέση του, ευρισκόμενος υπό τις αυτές βιοτικές και λοιπές περιστάσεις. Ζημία είναι η προς το χειρότερο προξενούμενη μεταβολή (βλάβη) των έννομων αγαθών του προσώπου, που αφήνει ένα έλλειμμα (μία διαφορά) μεταξύ της νέας καταστάσεως που έχει παραχθεί και εκείνης που θα υπήρχε χωρίς το επιζήμιο γεγονός. Αιτιώδης συνάφεια υπάρχει, όταν η πράξη ή παράλειψη είναι, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, ικανή και μπορεί αντικειμενικά να επιφέρει, με την κανονική και συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, το επιζήμιο αποτέλεσμα. Αδικοπραξία συνιστά και η κατά το άρθρο 177 ΠΚ αξιόποινη πράξη κατά το οποίο, όποιος με πρόθεση καταστρέφει, βλάπτει ή υφαιρεί κατασχεμένο πράγμα, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών. Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι το αδίκημα της παραβιάσεως κατασχέσεως, το οποίο είναι υπαλλακτικά μεικτό, συντελείται και με μόνη την "υφαίρεση" πράγματος, το οποίο έχει κατασχεθεί με τυπικά έγκυρη αναγκαστική ή συντηρητική κατάσχεση, δράστης δε του εγκλήματος αυτού μπορεί να είναι, όχι μόνο ο καθού η κατάσχεση ή ο διορισμένος από την Αρχή μεσεγγυούχος, αλλά και τρίτος, ο οποίος γνωρίζοντας την ύπαρξη της κατασχέσεως, "υφαιρεί" το κατασχεμένο πράγμα εκ προθέσεως, στην οποία περιλαμβάνεται και ο ενδεχόμενος δόλος αυτού, και έτσι στερεί εκείνον που επέβαλε την κατάσχεση από την εξουσία που έχει από το νόμο επί του κατασχεμένου πράγματος και ματαιώνει το σκοπό της κατασχέσεως οριστικά ή προσωρινά. Ειδικότερα, η "υφαίρεση", που στην πράξη αυτή δεν ταυτίζεται με την έννοια της "υφαίρεσης" του άρθρου 378 ΠΚ (ΑΠ 809/2004), συνίσταται στην αφαίρεση ή στην απομάκρυνση από τον τόπο της εκτέλεσεως ή στην κατακράτηση ή στην πώληση και γενικότερα στη διάθεση ή ανάλωση του κατασχεμένου πράγματος και εν τέλει στη μη απόδοσή του στο δικαιούχο, εφόσον με τους τρόπους αυτούς αίρεται η επί του πράγματος εξουσία της Αρχής (ΑΠ 2001/2002). Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 18 παρ. 2 και 22 παρ. 3 του ν. 2190/1920 "περί ανωνύμων εταιριών" σε συνδυασμό προς τις διατάξεις των άρθρων 71, 298, 299, 330, 914, 922, 926 και 932 ΑΚ συνάγεται ότι, σε περίπτωση προκλήσεως ζημίας από παράνομη και υπαίτια πράξη ή παράλειψη του εκπροσωπευτικού οργάνου (μέλους του διοικητικού συμβουλίου ή τρίτου διαχειριστή) ανώνυμης εταιρίας, η τελευταία και το εκπροσωπευτικό της όργανο υποχρεούνται, εις ολόκληρον ο καθένας, να αποκαταστήσουν την περιουσιακή ζημία και την ηθική βλάβη του παθόντος τρίτου, εφόσον η πράξη ή παράλειψη του οργάνου έγινε κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του, έστω και καθ' υπέρβαση ή κατά κατάχρηση της εξουσίας του, ήτοι εφόσον μεταξύ της πράξεως και των ανατεθειμένων καθηκόντων υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος, γεγονός που συντρέχει, όταν τα καθήκοντα αποτελούν

το αναγκαίο μέσο για την επιχείρηση της πράξεως ή (και) όταν η πράξη εμπίπτει στους τυπικούς κινδύνους που ενυπάρχουν στη δραστηριότητα του οργάνου (ΑΠ 932/2011). Περαιτέρω, κατά την έννοια του λόγου αναιρέσεως από τον αριθμό 19 του άρθρου 559, η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και υφίσταται έτσι εκ πλαγίου παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, όταν από τις παραδοχές της, που περιλαμβάνονται στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού της και αποτελούν το αιτιολογικό της, δεν προκύπτουν καθόλου ή αναφέρονται ανεπαρκώς ή αντιφατικώς τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στήριξε την κρίση του για ζήτημα με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, με αποτέλεσμα έτσι να μην μπορεί να ελεγχθεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε ή δεν συνέτρεχαν οι όροι εκείνου που δεν εφαρμόστηκε (ΟΛΑΠ 1/1999). Ειδικότερα αντιφατικές αιτιολογίες έχει η απόφαση, όταν πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμά της για κρίσιμο ζήτημα, δηλαδή για ζήτημα αναφορικά με ισχυρισμό των διαδίκων που τείνει στη θεμελίωση ή στην κατάλυση του επίδικου δικαιώματος συγκρούονται μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας έτσι την κρίση της απόφασης για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περίπτωσης στο πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περιπτώσεως. Ανεπάρκεια αιτιολογίας υπάρχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που είτε είναι κατά το νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, της διατάξεως ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε είτε αποκλείουν την εφαρμογή της, όχι δε και όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικώς στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (ΟΛΑΠ 15/2006). Εν προκειμένω από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Εφετείο έκανε δεκτά τα ακόλουθα: "Ο εναγόμενος Σ. Δ. εργαζόταν ως υπάλληλος και δη Διευθυντής - Προϊστάμενος (στο χώρο της αποθήκης) στην επιχείρηση της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "... και το διακριτικό τίτλο "... ΑΕ", που εδρεύει στις ... του Νομού ... (...° χιλιόμετρο της Ε.Ο ...) και είχε ως αντικείμενο εργασιών σφαγαιοτεχνικές μονάδες, επεξεργασία κρεάτων και υποπροϊόντων σφαγείων, παραγωγή αλλαντικών, κτηνοτροφικών και πτηνοτροφικών, εισαγωγές και εμπόριο ειδών διατροφής. Η εταιρεία, για την εκπλήρωση των ως άνω σκοπών της είχε στην ιδιοκτησία της εργοστασιακό συγκρότημα στις .... Αυτή αντιμετώπιζε, από το έτος 2004, οικονομικά προβλήματα και εμφανή επιχειρηματική και επιχειρησιακή δυσπραγία, με αποτέλεσμα να αδυνατεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της προς πελάτες και προμηθευτές, καθώς επίσης και στην πληρωμή των ήδη σωρευθεισών ληξιπροθέσμων οφειλών της. Με επίσπευση του Μ. Π. του Γ. και προς ικανοποίηση απαίτησής του σε βάρος της ανώνυμης εταιρίας με την υπ' αρ. .../09-01-2007 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αλεξανδρούπολης, Ι. Δ., κατασχέθηκαν 50.000 κιλά κρεάτων και αλλαντικών, ήτοι λουκάνικα, σαλάμια, ζαμπόν σε διάφορες διαστάσεις και μεγέθη, σε κίτρινα πλαστικά και χάρτινα κιβώτια και κρεμασμένα σε ράφια, τα οποία ο δικαστικός επιμελητής άφησε στον τόπο της κατάσχεσης, λόγω του προχωρημένου της ώρας και μη ευρέσεως φορτηγού ψυγείου και στα χέρια του εναγομένου, ως εκπροσώπου της ΑΕ ..., υποχρεωμένου να παραδώσει αυτά στον μεσεγγυούχο. Με την άνω κατασχετήρια έκθεση διορίστηκε μεσεγγυούχος των κατασχεθέντων των κινητών πραγμάτων ο Γ. Π..

Συνεπώς αυτός ήταν, κατά τον νόμο, υπόχρεος προς απόδοση των κατασχεθέντων. Επ' αυτών υπήρχε ειδικός πανηγυρικός "αποδεικτικός τύπος", της ημερομηνίας ανάλωσης τους, που διασφαλίζει την διάθεση και διακίνησή τους. Σημειώνεται δε, ότι τα ως άνω κινητά δεν χαρακτηρίστηκαν, ως υποκείμενα σε φθορά, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 962 ΚΠολΔ (σημ. ότι: νοούνται εκείνα, τα οποία υφίστανται αλλοίωση ή μείωση της αξίας τους ή καταστροφή με την πάροδο του χρόνου, από την κατάσχεση έως τον πλειστηριασμό). Η κρίση περί του αν τα κατασχεθέντα υπόκεινται σε φθορά ανήκει στον υπάλληλο του πλειστηριασμού. Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι ως ημέρα του πλειστηριασμού ορίστηκε η 28η-02-2007 και τιμή πρώτης προσφοράς το ποσό των 3,333 ευρώ το κιλό. Λόγω των παρεμβολών και παρεμβάσεων των εργαζομένων της εταιρείας δεν τελεσφόρησε, η παράδοση των κατασχεθέντων στον άνω μεσεγγυόχο και κατέστη αδύνατη η, μέχρι του πλειστηριασμού τους, μεταφορά τους σε άλλο χώρο. Λεκτέον, ότι η ιδιότητα αυτού, που διορίστηκε, ως μεσεγγυόχου αρχίζει από την παράδοση των κατασχεμένων κινητών πραγμάτων σ' αυτόν και την εγκατάστασή του στην κατοχή αυτών. Ειδικότερα, απεδείχθη, ότι την 13η-03- 2007 ο διορισθείς μεσεγγυόχος, Γ. Π., με τον ανωτέρω δικαστικό επιμελητή, επεχείρησαν να αφαιρέσουν τα κατασχεμένα εμπορεύματα, δίχως επιτυχία, καθώς η είσοδος του εργοστασίου της οφειλέτιδος εταιρίας ήταν κλειστή με λουκέτο και η πρόσβαση αδύνατη, καθώς είχε αποκλειστεί από τους εργαζομένους της τελευταίας (βλ. την από 13-03-2007 αναφορά του δικαστικού επιμελητή Αλεξανδρούπολης, Ι. Δ., στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αλεξανδρούπολης). Ομοίως, την 15η-03-2007 επεχείρησαν οι ανωτέρω εκ νέου να λάβουν στην κατοχή τους, ως είχε προβλεφθεί με την έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης, τα κατασχεμένα, δίχως ωστόσο, να καταστεί εφικτό, καθώς οι εργαζόμενοι εμπόδισαν εκ νέου την είσοδο των φορτηγών ψυγείων (βλ. την από 15-03- 2007 αναφορά του δικαστικού επιμελητή Αλεξανδρούπολης, Ι. Δ., στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αλεξανδρούπολης). Άλλωστε, οι εργαζόμενοι της οφειλέτιδος εταιρίας εμπόδισαν τη διενέργεια των πλειστηριασμών, που είχαν οριστεί την 21-03-2007 και την 2-05-2007 με τόπο διεξαγωγής το δημαρχείο ..., καθώς προέβησαν σε κατάληψη του δημαρχιακού καταστήματος. Με τον τρόπο αυτό, από υπαιτιότητά τους, παρεμπόδισαν την εγκατάσταση του μεσεγγυόχου στην κατοχή των ανωτέρω κατασχεθέντων, η οποία είχε οριστεί με την επιβληθείσα κατάσχεση. Όμως προσθέτως, ο επισπεύδων Μ. Π., με την από 22-6-2007 αίτησή του ζήτησε την λήψη ασφαλιστικών μέτρων, επί της οποίας εξεδόθη η υπ' αρ. 1071/2007 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης, με την οποία απαγορεύτηκε στους εκεί αναφερόμενους, άπαντες εργαζομένους της οφειλέτιδος εταιρίας, να προσεγγίσουν τον τόπο διεξαγωγής των ορισθέντων, δυνάμει των υπ' αρ. ... και .../2007 επαναληπτικών περιλήψεων κατασχετήριας έκθεσης κινητής και ακίνητης περιουσίας, πλειστηριασμών την 25η-07-2007 και 19η-09- 2007. Ο εναγόμενος Σ. Δ. παρευρισκόταν ανάμεσα στους εργαζομένους. Ο ίδιος είχε υποχρέωση παράδοσης των κατασχεμένων στον διορισθέντα, με την ανωτέρω έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης μεσεγγυόχο, Γ. Π.. Ωστόσο η παράλειψη της πράξης παράδοσης των κατασχεθέντων στον διορισθέντα μεσεγγυόχο, για την φύλαξή τους σε άλλο μέρος και η άφεση (παραμονή) των κατασχεθέντων στις θέσεις, που αυτά βρίσκονταν πριν από την κατάσχεσή τους δεν συνιστά από μόνη της παράνομη και υπαίτια πράξη, που τελούσε σε αιτιώδη συνάφεια με την προκληθείσα ζημία της ενάγουσας υπερθεματίστριας, ώστε να καθιστά τον ίδιο, ως διαχειριστή της αποθήκης

της οφειλέτριας εταιρείας, υπόχρεο προς αποζημίωση της ενάγουσας, έστω και αν παρεμπόδισε ο παραπάνω εναγόμενος την παράδοση στον μεσεγγυούχο. Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι στο διάστημα που παρήλθε μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης επαναληπτικής κατάσχεσης συνέβη η αλλοίωση των κατασχεθέντων προϊόντων με υπέρβαση του χρόνου διατηρησιμότητας. Ειδικότερα το διάστημα τέλος Απριλίου - αρχές Μαΐου είχε παρέλθει η ημερομηνία λήξης των και ήταν ακατάλληλα, για ανθρώπινη κατανάλωση και απαγορεύονταν η διακίνηση και διάθεση τους (βλ. την με αριθμ. πρωτ. .../5-9-2007 κτηνιατρική έκθεση ελέγχου, με την οποία κρίθηκαν ακατάλληλα για βρώση, επειδή παρουσίαζαν λήξη του ορίου ανάλωσης τέλος Απριλίου - αρχές Μαΐου). Πάντως τις υποχρεώσεις, για την τύχη των κατασχεθέντων κινητών πραγμάτων, έως τον πλειστηριασμό και μέχρι της παράδοσης στον υπερθεματιστή, προς τον σκοπό διασφάλισης αυτών και στην συντήρησή τους, για την αποφυγή χειροτέρευσης ή και καταστροφής τους, έχει ο μεσεγγυούχος. Ανεξαρτήτως λοιπόν της ποιοτικής απόκλισης - ακαταλληλότητάς τους, τα εν λόγω προϊόντα αντιμετωπίστηκαν ως "τρόφιμα" και εκδόθηκε η υπ' αρ. .../21-06-2007 Β' επαναληπτική περίληψη της κατασχετήριας εκθέσεως του ιδίου ως άνω δικαστικού επιμελητή, με την οποία ορίστηκε ο πλειστηριασμός την 25η-07-2007. Με την άνω επαναληπτική περίληψη της κατασχετήριας έκθεσης αναφέρεται, ότι τα παραπάνω κινητά άφησε στα χέρια του Γ. Π., που ορίστηκε φύλακας και μεσεγγυούχος με την έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης. Επίσης, οι δύο ανωτέρω (δικαστικός επιμελητής και μεσεγγυούχος), με την ίδια ιδιότητα, ήταν αντικειμενικά σε θέση να γνωρίζουν, για την κατάσταση των ως άνω κατασχεθέντων καθ' όλο το χρονικό διάστημα, που μεσολάβησε μέχρι τον πλειστηριασμό. Εν συνεχεία, αποδείχθηκε, ότι μοναδικός πλειοδότης στον διενεργηθέντα την 25η-07-2007 πλειστηριασμό ενεφανίσθη η ενάγουσα εταιρία και κατακυρώθηκε η ποσότητα των 15.000 κιλών σε αυτήν, αντί εκπλειστηριάσματος ποσού 50.145,00 ευρώ, το οποίο και κατέβαλε στον υπάλληλο του πλειστηριασμού (βλ. την υπ' αρ. .../25-07-2007 έκθεση αναγκαστικού πλειστηριασμού και κατακυρώσεως κινητών αξίας 50.145,00 ευρώ). Ωστόσο, από κανένα (ασφαλές) αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυψε ο ισχυρισμός της ενάγουσας, που συνιστά και την συρρέουσα από την αδικοπραξία βάση της αγωγής της, ότι δηλαδή μετά τον πλειστηριασμό και την κατακύρωση των πλειστηριασθέντων πραγμάτων υπήρξε απαγόρευση εισόδου του εν λόγω μεσεγγυούχου εντός του εργοστασίου, για να προβεί στις νόμιμες ενέργειες, για την εκτέλεση της μεσεγγύησης και την παράδοση αυτών στην υπερθεματίστρια ενάγουσα, αλλά και οποιαδήποτε παρεμπόδιση ή άρνηση προς τούτο δεν αναφέρεται στον νόμιμο εκπρόσωπο της οφειλέτιδας εταιρείας. Άλλωστε, εν προκειμένω, η παράδοση αυτή αφορούσε πράξη ή παράλειψη τρίτου και συγκεκριμένα του μεσεγγυούχου, για τις ενέργειες του οποίου καμιά ευθύνη δεν είχε ο εναγόμενος και καμιά νομική σχέση, κατά τον κρίσιμο αυτό χρόνο του πλειστηριασμού, δεν τον συνέδεε. Όμως, όπως προαναφέρθηκε απαγορεύονταν η διάθεση και διακίνησή των κατακυρωθέντων, ως προϊόντα περασμένης διατηρησιμότητας, σύμφωνα με τους κανόνες Διακίνησης και Εμπορίας Προϊόντων και Παροχής Υπηρεσιών (ΔΙ.Ε.Π.Π.Υ) και δεν νοείται συνεπώς ενδιάθετη βούληση, για απόκρυψή τους, ούτε μπορεί να αναιρέσει το γεγονός, ότι η ίδια η ενάγουσα ως υπερθεματίστρια δεν μερίμνησε, για τη διαπίστωση της υφισταμένης επί των πραγμάτων κατάστασης, η απόκρυψη της οποίας, ενόψει των όσων εκτέθηκαν, είναι ευνόητο, ότι δεν ήταν δυνατή. Σύμφωνα λοιπόν με τα προαναφερόμενα, εφόσον δεν αποδείχθηκαν στοιχεία αδικοπρακτικής

συμπεριφοράς εκ μέρους του εναγομένου, για την αιτούμενη αποζημίωση, η αγωγή έπρεπε να απορριφθεί, ως ουσιαστικά αβάσιμη". Ακολούθως, το Εφετείο, αφού εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση, απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη. Όμως, με τις ανωτέρω παραδοχές, το Εφετείο διέλαβε ανεπαρκείς αιτιολογίες ως προς το κρίσιμο ζήτημα αν η ζημία της ενάγουσας και ήδη αναιρεσείουσας (που υπέστη εξ αιτίας της στέρησης της εξουσίας να λάβει στην κατοχή της ως υπερθεματίστρια τα κατασχεμένα αλλαντικά και να τα αξιοποιήσει περαιτέρω οικονομικά) οφείλεται ή όχι σε υπαίτια πράξη ή παράλειψη του εναγομένου, δηλαδή για ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Ειδικότερα, το Εφετείο δέχθηκε: α) ότι ο εναγόμενος ήταν υπάλληλος της καθής η κατάσχεση ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "... και δη διευθυντής προϊστάμενος με εκπροσωπευτική εξουσία, β) ότι ο δικαστικός επιμελητής άφησε τα κατασχεμένα αλλαντικά στον τόπο κατασχέσεως και στα "χέρια του ως εκπροσώπου της ΑΕ ..." έχοντας την υποχρέωση να τα παραδώσει στην ορισθέντα μεσεγγυούχο, γ) ότι ο εναγόμενος, από κοινού ενεργώντας με τους λοιπούς εργαζομένους στην "ΑΕ ...", εκ προθέσεως και κατ' εξακολούθηση παρεμπόδιζε την παράδοση των κατασχεμένων στον μεσεγγυούχο ώστε να είναι σε θέση να τα παραδώσει στον υπερθεματιστή με αποτέλεσμα να ματαιωθούν τόσο ο αρχικός πλειστηριασμός της 21.3.2007, όσο και ο επαναληπτικός που ορίστηκε για την 2.5.2008, ενώ κατά τον τελικό πλειστηριασμό της 25.7.2007, στον οποίο πλειοδότησε η ενάγουσα και ήδη αναιρεσείουσα και υπέρ της οποίας κατακυρώθηκαν τα κατασχεμένα, αυτά ακόμη δεν είχαν παραδοθεί από τον εναγόμενο και αναιρεσίβλητο στο μεσεγγυούχο για να τα παραδώσει στην πρώτη, δ) ότι εν τω μεταξύ τα κατασχεθέντα αλλαντικά, υποκείμενα ως εκ της φύσεώς τους σε ημερομηνία λήξεως πέραν της οποίας δεν ήταν δυνατή η διάθεση στην κατανάλωση, κατέστησαν μη αναλώσιμα διότι "τέλος Απριλίου με αρχές Μαΐου 2007", δηλαδή μεταξύ πρώτης και δεύτερης επαναληπτικής κατασχέσεως, είχε λήξει η προθεσμία αναλώσεώς τους και ε) ότι "μετά τον πλειστηριασμό και την κατακύρωση των πλειστηριασθέντων πραγμάτων δεν υπήρξε απαγόρευση εισόδου του μεσεγγυούχου εντός του εργοστασίου, για να προβεί στις νόμιμες ενέργειες, για την εκτέλεση της μεσεγγύησης και την παράδοση αυτών στην υπερθεματίστρια, αλλά και οποιαδήποτε παρεμπόδιση ή άρνηση προς τούτο δεν αναφέρεται στον νόμιμο εκπρόσωπο της οφειλέτιδας εταιρείας". Επίσης το Εφετείο ως επιχείρημα δέχθηκε και ότι, εφόσον τα κατασχεμένα απαγορευόταν μετά τη λήξη αναλώσεώς τους να διατεθούν στην κατανάλωση, "δεν νοείται ενδιάθετη βούληση (του εναγομένου) για απόκρυψή τους", προφανώς με την έννοια ότι, αφού ήταν πλέον άνευ αξίας, δεν υπήρχε λόγος να τα αποκρύπτει μετά τη λήξη τους. Με βάση αυτές τις παραδοχές έκρινε ότι ο εναγόμενος δεν ευθύνεται για τη ζημία της ενάγουσας διότι "...η παράλειψη της πράξης παράδοσης των κατασχεθέντων στον διορισθέντα μεσεγγυούχο, για τη φύλαξή τους σε άλλο μέρος και η άφεση (παραμονή) των κατασχεθέντων στις θέσεις, που αυτά βρίσκονταν πριν από την κατάσχεσή τους, δεν συνιστά από μόνη της παράνομη και υπαίτια πράξη, που τελούσε σε αιτιώδη συνάφεια με την προκληθείσα ζημία της ενάγουσας υπερθεματίστριας, ώστε να καθιστά τον ίδιο, ως διαχειριστή της αποθήκης της οφειλέτριας εταιρείας, υπόχρεο προς αποζημίωση της ενάγουσας, έστω και αν παρεμπόδισε ο παραπάνω εναγόμενος την παράδοση στον μεσεγγυούχο...". Με τις ανωτέρω παραδοχές του το Εφετείο αιτιολογεί ανεπαρκώς το συμπέρασμά του ότι ο εναγόμενος δεν ευθύνεται για την ζημία που υπέστη η ενάγουσα από την αδυναμία αποκτήσεως των αλλαντικών και της

περαιτέρω οικονομικής αξιοποιήσεώς τους, αφού με βάση τις προπαρατεθείσες παραδοχές του η βασική αιτία για τη ζημία της ενάγουσας ήταν η τουλάχιστον μέχρι την ημέρα του πλειστηριασμού (25.7.2007) αδυναμία του ορισθέντος μεσεγγυούχου να παραλάβει στην κατοχή του τα κατασχεθέντα λόγω της εκ προθέσεως και κατ' εξακολούθηση παρεμπόδισης από τον εναγόμενο με την προκτεθείσα ιδιότητά του. Η παραδοχή του Εφετείου, ότι μετά τον πλειστηριασμό δεν υπήρξε απαγόρευση εισόδου του μεσεγγυούχου εντός του εργοστασίου, για να προβεί στις νόμιμες ενέργειες, για την εκτέλεση της μεσεγγύησης και την παράδοση αυτών στην υπερθεματίστρια, δεν συμπληρώνει τις ως άνω ανεπαρκείς αιτιολογίες, αφού εξ αιτίας της μέχρι τον πλειστηριασμό (25.7.2007) υπαίτιας συμπεριφοράς του εναγομένου τα κατασχεθέντα ήδη είχαν καταστεί ακατάλληλα ως τρόφιμα λόγω παρόδου της προθεσμίας αναλώσεώς τους. Το ίδιο ισχύει και για το επιχείρημα ότι, εφόσον τα κατασχεμένα απαγορευόταν μετά τη λήξη αναλώσεώς τους να διατεθούν στην κατανάλωση, "δεν νοείται ενδιάθετη βούληση (του εναγομένου) για απόκρυψή τους", αφού και αν ακόμη δεν εκδήλωσε πρόθεση αποκρύψεως μετά τη λήξη τους, ήδη αυτά είχαν καταστεί ακατάλληλα ως τρόφιμα εξ αιτίας της προηγηθείσας υπαίτια συμπεριφοράς του, που συνιστά αδικοπραξία με την ειδικότερη μορφή της αξιόποινης πράξης του άρθρου 177 ΠΚ. Με τις ανεπαρκείς αυτές παραδοχές, δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί η ορθή εφαρμογή των - μη εφαρμοσθέντων εν προκειμένω- κανόνων των άρθρων 914, 922, 297, 298, 330 ΑΚ και 177 ΠΚ και να κριθεί αν συνέτρεξε υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά του εναγομένου υπό την ιδιότητα του εκπροσώπου ανώνυμης εταιρίας με συνέπεια τη μείωση της περιουσίας της ενάγουσας ως υπερθεματίστριας νομίμως κατασχεθέντων και εκπλειστηριασθέντων κινητών. Επομένως, ο τρίτος λόγος αναίρεσης κατά το σκέλος του με το οποίο προβάλλεται σφάλμα από άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, όπως συμπληρώνεται αυτεπαγγέλτως από το Άρειο Πάγο κατά το άρθρο 562 παρ. 4 ΚΠολΔ, είναι βάσιμος. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η υπό κρίση αίτηση για αναίρεση πρέπει να γίνει δεκτή και να ανααιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Γι' αυτό παρέλκει η έρευνα των λοιπών λόγων. Στη συνέχεια πρέπει κατά την παρ. 3 του άρθρ. 580 ΚΠολΔ, όπως η παράγραφος αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της με το άρθρ. 65 του ν. 4139/2013, να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Δικαστήριο, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από δικαστή διαφορετικό από αυτόν που εξέδωσε την απόφαση αυτή, ενώ η δικαστική δαπάνη της ανααιρεσείουσας, που κατέθεσε προτάσεις, βαρύνει τον ανααιρεσίβλητο επειδή ηττάται (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να διαταχθεί κατά την παρ. 4 του άρθρ. 495 ΚΠολΔ η απόδοση στην ανααιρεσείουσα του παραβόλου που καταβλήθηκε απ' αυτήν.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ' αριθ. 320/2015 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Θράκης. Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, που θα συγκροτηθεί όμως από δικαστή άλλον από αυτόν που εξέδωσε την αναιρούμενη απόφαση. Διατάσσει την απόδοση στην ανααιρεσείουσα του παραβόλου που καταβλήθηκε απ' αυτήν. Και Επιβάλλει τα δικαστικά έξοδα της ανααιρεσείουσας ποσού τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ σε βάρος του ανααιρεσίβλητου. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 17 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 18
Ιανουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ